

TURCZI ISTVÁN
Az interpretátor

LRS/KAF

Hősünk, a megénekelt,
nem csak papíron bátor.
Igazi posztmodell ő:
vérbő interpretátor.

De ki ez a fenevad?
Holmi székelyföldi Látó?
Nem kímél ő senkit,
a tempója rubato.

Mintha volna, úgy van:
nem kérdi, puha/kemény-e
a foghatatlan Idő, csak ha
oda a forma reménye.

Verseket cafatol,
egyenként tépi szét
a provinciálisra pingált
életek hív ígérését.

Maros-Vásárhely, Zilah,
Montmartre, Moulin Rouge,
Winchester és Szováta;
szabadsága csupa gúzs.

Belefojtja hát, bánatát
száz versbe, piába,
kedvére játszva átbeszél
a transzcendenciába.

Mintha mi sem történt,
mintha éppcsak volna,
idillbe hátrál, úgy él,
századelőből szól ma.

Nincs ebben semmi, különös:
belső utazókkal rokon.
Arcán valami szent grimasz,
mint a barlangrajzokon.

Magába merülve kérdi,
neki már ennyi se legyen?
Annyi küzdés, kóborság után
ne legyen többé neve sem?

Mindegy, hogy cigány, zsid',
vagy ármánykodó árja,
busman fohász helyett
megtöretése várja.

Fogát már nem élesíti,
a Bolyai-ház padlásán pihen,
szeliden ül, és predatál
az egyformák közt másmilyen.